

Dívka, která odmítá dát
lidem to, co od ní chtějí.

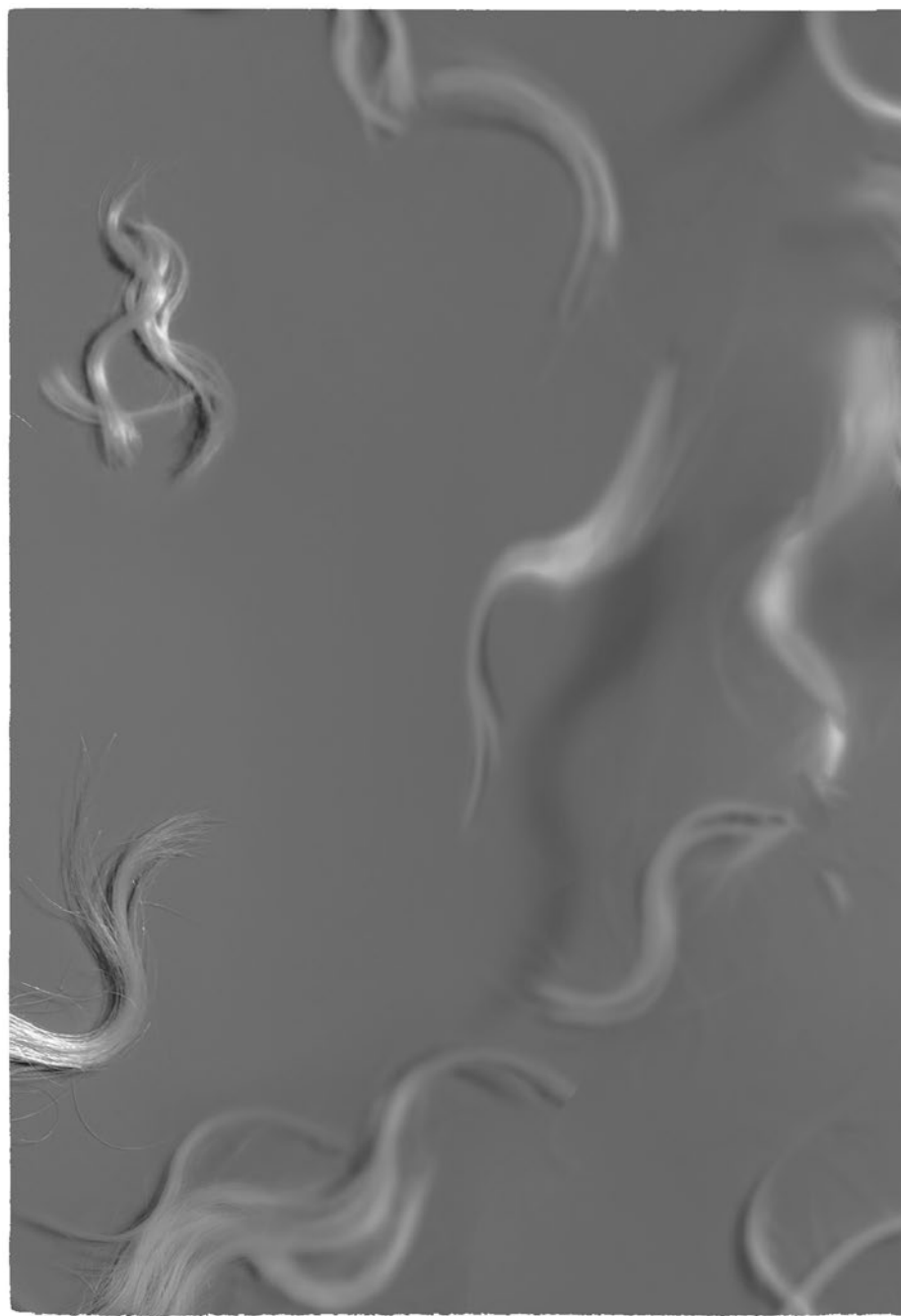
e. lockhartová

nesvá

host

nesvá

e. lockhartová

nesvá

brno 2018

E. Lockhart

Genuine Fraud

Text copyright © by E. Lockhart, 2017

This translation published by arrangement with Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC

Cover art © 2017 by Christine Blackburne/MergeLeft Reps, Inc.

Translation © Barbora Doležalová, 2018

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2018
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-489-7 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-490-3 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-491-0 (Formát MobiPocket)

**Těm, které učili, že šikovný rovná
se nenápadný a tichý. Chci vám
ukázat své srdce — se všemi
temnými zákoutími i vztekem.**

Začněte tady:

 TŘETÍ TÝDEN V ČERVNU 2017

 CABO SAN LUCAS, MEXIKO

Byl to neuvěřitelně dobrý hotel.

V minibaru v Julině pokoji byly chipsy a čtyři různé druhy čokoládových tyčinek. Vana měla zabudované masážní trysky. Zásoby tlustých froté ručníků a tekutého mýdla s vůní gardénie byly nevyčerpatelné. V hotelovém baru, každý den od čtyř hodin, hrával postarší gentleman na koncertní křídlo Gershwina. Pokožce jste mohli dopřát horké bahenní zábaly, tedy pokud vám nevádí dotyky cizích lidí. Z Juliny kůže byl celý den cítit jen chlor.

V rezortu Playa Grande v Baje byly bílé závěsy, bílé kachličky, bílé koberce a záplava bílých květín. Zaměstnanci v bílém bavlněném oblečení připomínali zdravotnický personál. Jule pobývala sama v hotelu už skoro čtyři týdny. Bylo jí osmnáct.

Ráno si šla zaběhat do posilovny. Na sobě měla boty šité na míru v odstínu mořské zelené s námořnický modrými tkaničkami. Běhala bez hudby. Asi po hodině tréninku si na pás vedle ní stoupla další žena.

Bylo jí něco pod třicet. Černé vlasy měla pevně svázané do culíku a zpevněné lakem na vlasy. Její paže byly vypracované, hrudník pevný. Měla světle hnědou pleť a poprašek růže na tvářích. Na teniskách se sešlapanou patou byly stříkance zaschlého bláta.

V posilovně byly samy dvě.

Jule zpomalila do chůze, byla na odchodu. Měla ráda soukromí, navíc své si už odbyla.

„Trénuješ?“ zeptala se žena. Ukázala na displej na Julině pásu. „Jako na maraton nebo tak?“ Podle přízvuku to byla Američanka mexického původu. Nejspíš pocházela z New Yorku, ze španělsky mluvící čtvrti.

„Běhala jsem na střední. Nic víc.“ Jule výrazně artikulovala, Britové by to označili za BBC angličtinu.

Žena se na ni pronikavě zadívala. „Líbí se mi tvůj přízvuk,“ řekla. „Odkud jsi?“

„Z Londýna. Ze St. John's Wood.“

Žena ukázala na sebe: „New York.“

Jule sestoupila z pásu a protahovala si stehna.

„Jsem tu sama,“ svěřila se jí žena po chvíli. „Přijela jsem včera večer. Zarezervovala jsem si to tu na poslední chvíli. Jsi tu dlouho?“

„V místě jako tohle,“ opáčila Jule, „se nedá být nikdy dost dlouho.“

„Můžeš mi tu v Playa Grande něco doporučit?“

Jule se obvykle s hotelovými hosty nevybavovala, ale odpovědět na otázku jí nevadilo. „Domluv si šnorchlování,“ řekla. „Viděla jsem šíleně velkou murénu.“

„Fakt? Murénu?“

„Průvodce ji nalákal na rybí vnitřnosti v lahvi od mlíka. Muréna vyplavala ze skuliny uvnitř útesu. Musela mít aspoň osm stop. Zářivě zelená.“

Žena se oklepala. „Murény nemám ráda.“

„Můžete ji vynechat. Jestli se bojíš.“

Žena se zasmála. „Jak tu vaří? Ještě jsem nic nejedla.“

„Dej si čokoládový dort.“

„Na snídani?“

„Jasně. Můžeš si ho přiojednat z jídelního lístku.“

„Dobrý vědět. Cestuješ sama?“

„Nezlob se, musím už jít,“ řekla Jule, když cítila, že rozhovor začíná být příliš osobní. „Měj se hezky.“ Zamířila ke dveřím.

„Můj táta je děsně nemocnej,“ vyhrkla žena Jule do zad. „Dlouho jsem se o něj starala.“

Záblesk soucitu. Jule se zastavila a otočila.

„Každé ráno a každý večer po práci jsem byla s ním,“ pokračovala žena. „Ted’ se jeho stav konečně stabilizoval, potřebovala jsem nutně vypadnout, tak jsem na cenu moc nehleděla. Utrácím tu víc, než bych měla.“

„Co je tátovi?“

„Roztroušená skleróza,“ řekla žena. „A taky demence. Byl hlavou rodiny. Dost macho. O všem rozhodoval on. Ted’ je z něj zkroucený tělo připoutaný k posteli. Většinou ani neví, kde je. Občas se mě třeba ptá, jestli jsem servírka.“

„Sakra.“

„Mám strach, že o něj přijdu, ale zároveň s ním nedokážu být. A je mi jasný, že až umře a ze mě bude sirotek, tak si budu tenhle výlet od něj vyčítat, chápeš?“ Žena ustala v běhu a nohama došlápla na boční strany pásu. Hřbetem ruky si otřela oči. „Promiň. Moc informací.“

„V pohodě.“

„Nechci tě zdržovat. Běž klidně do sprchy, nebo kam jsi měla namířeno. Třeba se uvidíme později.“

Žena si vykasala rukávy trička a otočila se zpátky k displeji pásu. Na pravém předloktí byla vidět jizva, klikatá, spíš jako od nože, ne po operaci. Něco se jí muselo stát.

„Hele, máš ráda kvízy?“ zeptala se Jule se sebezapřením.

Úsměv. Bílé, ale křivé zuby. „V kvízech jsem dost dobrá, když už se ptáš.“

„Pořádají je tu docela často po večerech dole v baru,“ řekla Jule. „Jsou to většinou kraviny, ale nechceš se přidat?“

„Jaký kraviny?“

„Vlastně docela dobrý, vtipný otázky, nic náročného.“

„Tak jo. Půjdu.“

„Fajn. Natřem jim to. Uvidíš, že tohohle volna litovat nebudeš. Jsem dobrá v superhrdinech, filmech o špionech, youtuberech, fitness, penězích, make-upu a viktoriánské literatuře. Co ty?“

„Viktoriánská literatura? Jako třeba Dickens?“

„Jo, třeba ten.“ Jule cítila, že se červená. Najednou jí připadalo, že je to zvláštní kombinace zájmů.

„Dickense miluju.“

„Nekecej.“

„Vážně.“ Žena se zase usmála. „Jsem dobrá v Dickensovi, vaření, současném dění, politice... a ještě v kočkách.“

„To беру. Začíná se v osm v baru vedle hlavního lobby. Jak jsou pohovky.“

„V osm. Budu tam.“ Žena vykročila směrem k Jule a podávala jí ruku. „Jakže se jmenuješ? Já jsem Noa.“

Jule ji stiskla. „Ještě jsem se nepředstavovala,“ řekla. „Ale jsem Imogen.“

Jule West Williamsová byla hezká tak akorát. Málokdy o ní někdo řekl, že je ošklivá, stejně jako o ní málokdy někdo řekl, že je to kus. Nebyla moc vysoká, měřila asi pět stop, a nosila se s bradou nahoru. Vlasy si nechávala stříhat na krátko a promelírovat na blond, teď ale měla u kořínků tmavé odrosty. Zelené oči, světlá pleť, pár pih. Ve většině oblečení nebylo poznat, jak vypracovanou má postavu. Svaly se jí, hlavně na nohách, vzdouvaly do působivých křivek – jako u kreslených komiksových postav. Vypracované břicho překrývala v pase vrstva tuku. Jule měla ráda maso, sůl, čokoládu a tučná jídla.

Jule věřila tomu, že čím víc dřete při tréninku, tím méně krvácíte v bitvě.

Věřila, že způsob, jakým mluvíte, je často důležitější než cokoli, co máte na srdci.

Taky věřila v akční filmy, posilovnu, sílu make-upu, učení zpaměti, rovnoprávnost a to, že z YouTube videí se dozvíte o milion věcí víc než ve škole.

Pokud byste si získali její důvěru, Jule by vám řekla, že chodila rok na Stanford, kde dostala sportovní stipendium. „Vybrali si mě,“ vysvětlovala lidem, které si oblíbila. „Stanford je první liga. Dostávala jsem peníze na školné, knížky, platili mi všechno.“

Co se stalo?

Jule by nejspíš pokrčila rameny. „Chtěla jsem studovat viktoriánskou literaturu a sociologii, ale můj trenér byl úchyl,“ řekla by. „Osahával všechny holky. Když se začal motat kolem mě, kopla jsem ho tam, kde to bolí nejvíc, a řekla jsem to každému, komu jsem mohla. Profesorům, studentům, *Stanfordskému deníku*. Vykřičela jsem to až na vrcholek

tý pitomý slonovinový věže, ale asi víte, co se stává atletkám, který si otevrou pusu na trenéry.“

Propletla by prsty v klíně a sklopila pohled. „Ostatní holky to popřely,“ řekla by po chvíli. „Tvrdily, že lžu a že ten uchýl se nikdy nikoho nedotkl. Nechtěly, aby se o tom dozvěděli jejich rodiče, a bály se, že by přišly o stipendium. A to je celý. Trenér zůstal. Já jsem z týmu odešla. Což znamenalo, že jsem byla bez peněz. Takhle se dělá z premiantky odpadlík.“

Z posilovny šla Jule k bazénu, kde uplavala míli, a pak strávila zbytek dopoledne obvyklým způsobem – vysedáváním ve VIP baru hotelu u videa s výukou španělštiny. Pořád byla v plavkách, na nohou zelené běžecké tenisky. Na rty si nanesla zářivě růžovou rtěnku a oči zvýraznila stříbrnými linkami. Plavky byly z jednoho kovově stříbrného dílu se zlatou kruhovou sponou na hrudníku a velkým výstřihem. Vypadala jako ze *Strážců galaxie* nebo jiné Marvelovky.

Bar byl klimatizovaný. Nikdo jiný tam nechodil. Jule si vyhoupla nohy na stůl, nasadila sluchátka a popíjela lehkou kolu.

Po dvou hodinách španělštiny si dala k obědu tyčinku Snickers a pouštěla si hudební klipy. Nadopovaná cukrem a kofeinem si sama pro sebe tančila a zpívala barovým stoličkám v prázdném podniku. Život dnes stál za to. Smutná běžkyně z rána se zajímavou jízvou a překvapivým vkusem na knihy, která utíká od svého nemocného otce, se jí líbila.

V kvízu určitě zabodují.

Jule si dala další lehkou kolu. Zkontrolovala si make-up a udělala výpad na svůj vlastní odraz v okně baru. Pak se hlasitě rozesmála, protože vypadal skvěle i šíleně zároveň. V uších jí celou dobu zněly beaty.

Donovan, barman u bazénu, byl místní. Měl robustní, ale nezpevněnou postavu. Ulízané vlasy. Pomrkvával na hosty. Anglicky mluvil s přízvukem typickým pro Bajů a věděl, co má Jule ráda: lehkou kolu s trochou vanilkového sirupu.

Občas, když Jule odpoledne seděla u bazénu, se jí vyptával na dětství v Londýně. Jule si procvičovala španělštinu. Během rozhovoru se dívali na filmy na obrazovce nad barem.

Dnes se vyhoupla na barovou stoličku kolem třetí odpoledne, pořád ještě v plavkách. Donovan měl na sobě bílé tričko a na něm sako – obojí se značkou Playa Grande. Vzádu na krku mu rostlo strniště. „Co je to za film?“ zeptala se ho s pohledem na obrazovce.

„*Hulk*.“

„Kterej?“

„To nevím.“

„Vždyť jste pouštěl DVD. Jak je možný, že to nevíte?“

„Já ani nevím, že jsou dva *Hulkové*.“

„Vlastně jsou tři *Hulkové*. Počkat, беру zpět. Je jich víc. Když počítáte i seriály v telce a komiksy, prostě všechno.“

„Nevím, který *Hulk* to je, slečno Williamsová.“

Film chvíli běžel. Donovan leštil skleničky a utíral bar. Namíchal skotskou se sodou pro ženu, která si ji odnesla na druhou stranu bazénu.

„Tohle je druhý nejlepší *Hulk*,“ řekla Jule, když se k ní Donovan zase obrátil. „Jak se řekne *skotská španělsky*?“

„*Escocés*.“

„*Escocés*. Která značka je dobrá?“

„Vy nikdy nepijete.“

„Kdybych náhodou chtěla začít.“

„Macallan,“ řekl Donovan a pokrčil rameny. „Chcete, abych vám udělal degustaci?“

Vzal pět sklenic a do každé nalil jinou exkluzivní značku skotské. Vysvětlil Jule, jaké jsou různé druhy skotské a whisky obecně a proč si někdo vybírá tu a jiný tuhle. Jule ochutnala od každé, ale nedala si moc.

„Tahle smrdí jako podpaždí,“ okomentovala jeden vzorek. „Vážně?“

„A tahle jako náplň do zapalovače.“

Naklonil se, aby si přičichl. „Možná.“

Ukázala na třetí. „Psí čuránky, ale od vážně hodně vztekavého psa.“

Donovan se smál. „Jak vám voní ty ostatní?“ zeptal se.

„Zaschlá krev,“ řekla Jule. „A jako ten prášek, co používáte na čištění koupelen. Tekutý písek.“

„Která vám chutná nejvíc?“

„Ta, co voní po zaschlé krvi,“ odpověděla, strčila do skleničky prst a znovu ji ochutnala. „Jak se jmenuje?“

„To je Macallan.“ Donovan sklidil sklenice. „A vlastně – zapomněl jsem vám říct, že se tu na vás ptala nějaká žena. Nebo možná ne na vás. Možná se spletla.“

„Jaká žena?“

„Mexičanka. Mluvila španělsky. Ptala se na bílou Američanku s krátkými blond vlasy, která cestuje sama,“ řekl Donovan. „Mluvila o pihách.“ Dotkl se svého obličej. „Na nose.“

„Co jste jí řekl?“

„Řekl jsem jí, že je to velký rezort. Že Američanů je tu hodně. A že nevím, kdo cestuje sám a kdo ne.“

„Já ale nejsem Američanka,“ řekla Jule.

„Já vím. Proto jsem jí taky řekl, že jsem tu nikoho takového neviděl.“

„Vážně jste to řekl?“

„Vážně.“

„Ale stejně vás napadlo, že se ptá na mě.“

Donovan se na Jule dlouze zadíval. „Ano, napadlo mě to,“ řekl nakonec. „Nejsem hlupák, slečno Williamsová.“

Noa věděla, že Jule je Američanka.

Což znamenalo, že Noa je od policie. Nebo něco na ten způsob. Musí to tak být.

S těmi svými řečmi se chtěla Jule vetřít. Umírající otec, Dickens, že bude brzo sirotek. Nastražila to na ni jako návnadu – „můj táta je šíleně nemocnej“ – a Jule jí na to celá lačná skočila.

Hořely jí tváře. Byla osamělá, oslabená a zatraceně hloupá, že Noe na tak chabou historku naletěla. Byl to jen trik, aby Jule viděla v Noe důvěrnici, a ne soupeřku.

Jule šla zpátky do pokoje, snažila se nedat na sobě znát žádné známky rozrušení. Když za sebou zavřela dveře, sbalila ze sejfu všechny cennosti. Navlékla na sebe džíny, boty a tričko a do nejmenšího kufru, který měla, nacpala tolik oblečení, kolik se ho tam vešlo. Ostatní nechala být. Na postel položila stodolarovou bankovku pro Glorii, pokojskou, se kterou si občas povídala. Pak vyrazila z pokoje, kufr na kolečkách za sebou táhla chodbou až k automatu, za kterým ho schovala.

Když došla zpátky k bazénu, řekla Donovanovi, kde kufr je. Natáhla se k němu přes bar a podala mu dvacetidolarovou bankovku.

Požádala ho o laskavost.

Podala mu dalších dvacet dolarů a vysvětlila, co po něm chce.

Jule se rozhlédla po parkovišti pro zaměstnance a zamířila k barmanovu modrému sedanu. Byl odemčený. Vlezla dovnitř a lehla si pod zadní sedačky. Na podlaze se povalovaly igelitové sáčky a kelímky od kafe.

Musela hodinu počkat, než Donovanovi skončí odpolední směna. Když bude mít štěstí, Noa si ničeho nevšimne až do chvíle, kdy nedorazí na kvíz, což bude po ještě omluvitelném zpoždění kolem půl deváté. Noa ji pak nejspíš bude hledat v autobusech na letišti nebo u taxikářů, než ji napadne, že by se mohla podívat i sem.

V autě chyběl kyslík a bylo v něm vedro. Jule poslouchala kroky zvenku.

Měla křeče v ramenou. Měla žízeň.

Donovan jí ale pomůže, nebo ne?

Pomůže. Už jednou to udělal. Řekl Noe, že Jule není tím, koho hledá. Varoval Jule, slíbil, že vyzvedne její kufr u automatu a že ji sveze. A krom toho mu zaplatila.

Navíc, Jule a Donovan byli přátelé.

Jule si protáhla kolena, jednu po druhé propnula nohu, pak se zase schoulila do prostoru pod sedačkami.

Na chvíli se zamyslela nad tím, co má na sobě, pak si sundala náušnice a nefritový prstýnek s hadem a strčila si je do kapes od džínů. Přinutila se zklidnit dech.

Konečně slyšela přibližující se zvuk kufru na kolečkách. Bouchnutí dveří od kufru auta. Donovan zaplul za volant, nastartoval vůz a vyjel z parkoviště. Jule zůstala během jízdy ležet pod sedadly. Silnici osvětlovalo pár pouličních lamp. Z rádia hrál mexický pop.

„Kam chcete jet?“ zeptal se Donovan nakonec.

„Kamkoliv ve městě.“

„V tom případě jedu domů.“ Jeho hlas zněl Jule najednou lačně.

Sakra. Udělala chybu, když si k němu vlezla do auta? Byl Donovan jedním z těch, kteří si myslí, že když je holka požádá o laskavost, můžou si s ní na oplátku dělat, co se jim zachce?

„Zastavte mi někde cestou, dál od vašeho domu,“ řekla ostře. „Poradím si.“

„Nemusíte se mnou mluvit takhle,“ řekl. „Docela kvůli vám riskuju.“

Představte si tohle: Malebný rodinný domek na předměstí menšího města v Alabamě, noc. Do tmy se budí osmiletá Jule. Zaslechla nějaký hluk?

Není si jistá. V domě je ticho.

V tenké růžové noční košili jde dolů ze schodů.

V přízemí ji zamrazí strachy. Obývací pokoj je vzhůru nohama, všude rozházené knihy a papíry. V pracovně je to ještě horší. Zásuvky pracovního stolu leží dnem vzhůru na podlaze. Počítače jsou pryč.

„Mami? Tati?“ Malá Jule běží po schodech zpátky nahoru, aby se podívala do ložnice rodičů.

Postel je prázdná.

Teď už je Jule děsem bez sebe. Rozrazí dveře do koupelny. Nejsou tam. Vyběhne ven.

Zahradu před domem lemují stromy vynořující se ze tmy. Malá Jule je v půlce chodníku vedoucího od domovních dveří, pak teprve pochopí, co před sebou ve světle nedaleké pouliční lampy vidí.

Maminka s tatínkem leží na trávě, tváří k zemi. Jejich těla jsou ochablá a zkroucená. Pod nimi se rozlévá tratoliště krve. Maminku střelili do hlavy, kulka proletěla mozkem. Určitě byla na místě mrtvá. Tatínek je také očividně mrtvý, ale jediná viditelná zranění má na pažích. Zřejmě zemřel až na vykrvácení. Je stočený okolo maminky, jako by ve svých posledních chvílích myslel jen na ni.

Jule běží zpátky do domu, aby zavolala policii. Telefonní linka je odpojená.

Vrací se zpátky na zahradu před domem, chce se s rodiči rozloučit, pomodlit se za ně – ale jejich těla někam zmizela. Vrah je odnesl pryč.

Zakáže si pláč. Zbytek noci prosedí v krvi na trávě uprostřed kuželu světla z pouliční lampy, její noční košile do sebe vpíjí lepkavou, schnoucí tekutinu.

Následující dva týdny žije malá Jule ve vybrakovaném domě sama. Je statečná. Vaří si a prochází papíry, které zůstaly rozházené po místnostech, snaží se najít nějaké stopy. Při čtení dokumentů se jí před očima skládají životy plné hrdinských činů, moci a skryté identity.

Jedno odpoledne, když sedí na půdě a prohlíží si staré fotografie, se v místnosti objeví žena v černém.

Přistoupí k Jule, ta však nezaváhá. Mrští po ní nůž na dopisy, tvrdě a rychle, ale žena ho levou rukou v letu zachytí. Malá Jule se vyšplhá přes hromadu krabic, pověsí se na trám a vyšplhá se na něj. Přeběhne po něm ke světlíku a protáhne se jím ven na střechu. Lomcuje s ní panika.

Žena vyrazí za ní. Jule seskočí ze střechy na větev stromu, který roste vedle domu, a ulomí ostrý klacek jako zbraň. Dá si ho mezi zuby a sešplhá po kmeni dolů. Běží přes zahradu ke křoví, ale vtom po ní žena vystřelí a trefí ji do kotníku.

Bolest je obrovská. Malá Jule si je jistá, že vrah jejích rodičů se vrátil, aby skoncoval i s ní, ale žena v černém jí pomůže do domu a ránu jí ošetří. Vytáhne z ní kulku a místo průstřelu vyčistí dezinfekcí.

Obvazuje Julinu nohu gázou a vysvětluje jí, že je ve skutečnosti náborářka. Poslední dva týdny ji sleduje. Nejenže je Jule dcerou dvou výjimečně schopných lidí, ale sama je velmi inteligentní a má v sobě neuvěřitelně silný pud sebezáchovy. Žena chce Jule trénovat, aby jí pomohla se pomstít. Je něco jako její dávno zapomenutá teta. Zná tajemství, která rodiče před svou jedinou a milovanou dcerou skrývali.

Tady začíná Julina nezvyklá školní výchova. Chodí do zvláštní akademie ve zrekonstruované vile na jedné z new-

yorských ulic. Učí se různé techniky sledování, trénuje přemety vzad, úniky z pout a svěřacích kazajek. Nosí kožené kalhoty a po kapsách různá šikovná udělátka. Studuje cizí jazyky, společenské zvyklosti, literaturu. Cvičí se v bojových uměních, střelných zbraních, převlecích, cizích přízvucích, v různých způsobech padělání a právních kličkách. Její studium trvá deset let. Z akademie Jule vychází jako žena, kterou se nevyplácí podceňovat.

Tohle je příběh zrodu Jule West Williamsové. V době, kdy pobývá v Playa Grande, ho má Jule ze všech příběhů, které o sobě vypráví, nejradši.

Donovan zastavil a otevřel dveře u řidiče. V autě se rozsvítilo světlo.

„Kde to jsme?“ zeptala se Jule. Venku byla tma.

„San José del Cabo.“

„Tady bydlíte?“

„Ne, bydlím dál.“

Jule se ulevilo, ale venku bylo podezřele temno. Nemělo by tu být pouliční osvětlení, podniky a davy turistů? „Nikde nikdo?“ zeptala se.

„Zaparkoval jsem v postranní uličce, aby vás nikdo neviděl, až budete vylézat z auta.“

Jule se vyškrábala ven. Měla ztuhlé svaly a tvář lepka-vou potem. Podél zdi uličky stála řada popelnic. Svítilo se jen v několika oknech ve druhém patře. „Díky za svezení. Otevřete kufr.“

„Řekla jste sto amerických dolarů, když vás dostanu z města.“

„Samozřejmě.“ Jule ze zadní kapsy vytáhla peněženku a zaplatila.

„Ale teď je to víc,“ dodal Donovan.

„Cože?“

„O tři stovky víc.“

„Myslela jsem, že jsme přátelé.“

„Míchám vám drinky, protože to je moje práce. Předstírám, že si s vámi rád povídám, protože to je taky moje práce. Myslíte si, že jsem si nevšiml, že se na mě díváte spatra? Druhý nejlepší *Hulk*. Druhy whisky. Polovina toho, co mi říkáte, jsou lži a já vám lžu pořád. Nejsme přátelé, slečno Williamsová.“ Bylo cítit, že si polil tričko alkoholem. Když mluvil, jeho dech ji pátil na tváři.

Jule si vážně myslela, že ji má rád. Říkali si vtipy a dával jí zadarmo chipsy. „Wow,“ vydechla tiše.

„Tři stovky navíc.“

Byl to jen tuctový podrazák a chtěl natáhnout holku, která u sebe má hodně peněz? Nebo to byl slizoun a myslel si, že se mu Jule radši podvolí, než aby mu platila navíc? Mohla ji Noa přeplatit?

Jule si strčila peněženku zpátky do kapsy. Přehodila si řemínek kabelky, aby ji měla křížem přes hrudník. „Donovane?“ Přistoupila k němu blíž. Vzhledla k němu s doširoka otevřenýma očima.

Pak prudce vymrštila pravé předloktí, praštila ho do hlavy a pěští ho udeřila do slabin. Zavrával. Jule ho chytla za napomádované vlasy a zvrátila mu hlavu dozadu. Mávala s ním ze strany na stranu, snažila se ho položit na záda.

Ohnal se po ní loktem a udeřil ji do hrudníku. Zabořilo to, ale druhé ráně už se vyhnula, ustoupila stranou a stáhla mu loket za záda. Donovanova paže byla měkká, ale kladla odpor. Jule ho jednou rukou pevně svírala a druhou mu z chtivých prstů vytrhla bankovku.

Zastrčila si ji do kapsy od džínů, znovu mu tvrdě přimáčkla loket a prohmatávala přední kapsy, aby našla mobil.

Nebyl tam. Zašátrala vzadu.

Našla, co hledala, a zastrčila si telefon za podprsenku – neměla ho kam jinam dát. Teď už nemůže zavolat Noe, aby jí řekl, kde se Jule nachází, ale pořád ještě svíral v levé ruce klíčky od auta.

Donovan kolem sebe začal kopat, trefil ji do holeně. Jule ho udeřila do boční strany krku a on se zkroutil do předklonu. Jeden tvrdý úder a Donovan byl na zemi. Snažil se postavit, ale Jule sáhla po kovovém víku jedné z popelnic a dvakrát ho s ním praštila po hlavě. Sesunul se na hromadu pytlů s odpadky, z čela a jednoho očního víčka mu crčela krev.

Jule ustoupila z jeho dosahu. Pořád měla v ruce víko od popelnice. „Polož ty klíčky.“

Zasténání. Donovan natáhl levou ruku a pustil je z dlaně, takže dopadly kousek od jeho těla.

Jule po nich sáhla a otevřela dveře od kufru. Vytáhla z něj kufřík na kolečkách a rozběhla se pryč z uličky dřív, než se Donovan stačil zvednout.

Zpomalila až na hlavní ulici San José del Cabo, kde si zkontrolovala tričko. Vypadalo celkem čistě. Rukou si pomalu a s klidem přešla po tváři, aby setřela případnou špínu, sliny nebo krev. Z kabelky vytáhla zrcátko, za chůze se v něm prohlížela a zároveň se dívala dozadu přes rameno.

Nikdo ji nesledoval.

Na rty si nanesla matnou růžovou rtěnku, zaklapla zrcátko a zpomalila ještě víc.

Nesmělo být poznat, že před něčím utíká.

Venku byl vlahý vzduch, z barů zněla hudba. Před většinou z nich se hromadili turisté, bílí, černí, Mexičané, všichni hluchí a namol. Davy, které přijely na levnou dovolenou. Jule vyhodila Donovanův mobil a klíčky do odpadkového koše. Rozhlížela se po taxíku nebo autobusu, ale nikde nic.

Co se dá dělat.

Potřebovala se někde schovat a převléknout, pro případ, že by ji chtěl Donovan najít. Jestli pracuje pro Nou, pak se za Jule určitě vydá. Nebo jestli se bude chtít pomstít.

Představte si teď na chvíli, že jste ve filmu. Po vaší hladké pokožce se při chůzi míhají stíny. Pod oblečením vám nabíhají modřiny, ale váš účes vypadá skvěle. Jste vyzbrojeni důmyslnými zařízeními, drobnými kovovými předměty – jsou to zázraky techniky, dokonalé zbraně. Máte u sebe jedy a protilátky.

Tenhle film je o vás. Jen a jen o vás. Máte za sebou ten neuvěřitelný příběh o tom, jak jste se zrodili, o své výjimečné výchově. Teď jste nemilosrdní, oslniví a neohrožení. Necháváte za sebou spoušť, protože jste schopni čehokoliv, abyste přežili – ale jste v klidu, prostě rutina.

Ve světle z mexických barů dopadajícím do ulic vypadáte fantasticky. Po souboji máte zružovělé tváře. A ano, jistě – oblečení zdůrazňuje vaše přednosti.

Ano, je sice pravda, že se chováte násilně a že je to trestné. Vlastně se chováte brutálně. Ale je to vaše práce a máte pro ni skvělé předpoklady, takže je to sexy.

Jule se dívala na filmy v jednom kuse. Věděla, že podobné role ztvárňují ženy jen výjimečně. Mnohem častěji byly ve filmech jen pro okrasu, jako oběti, nebo jako součást milostné zápletky. Většinou plnily pomocnou funkci, kdy asistovaly fantastickému heterosexuálnímu bílému akčnímu superhrdinovi na jeho spanilé epické cestě. Když už se někde ženská hrdinka vyskytla, byla hubená, polonahá a měla vybělený úsměv.

Jule věděla, že takhle nevypadá. Věděla, že takhle ani nikdy vypadat nebude. Ale dokázala být vším, čím tyhle hrdinky byly, a v mnoha ohledech byla mnohem víc.

To věděla taky.

Když míjela třetí bar na hlavní ulici Cabo, vešla dovnitř. Byl zařízený bílým plastovým nábytkem a na stěnách visely vypreparované sušené ryby. Zákazníci byli převážně Američané, kteří se přišli opít po dni sportovního rybaření. Jule bez zaváhání zamířila dozadu, ohlédla se přes rameno a zapadla na pánské záchody.

Byly prázdné. Nasoukala se do kabinky. Tady by ji Donovan nikdy nehledal.

Záchodové prkýnko bylo zažloutlé a mokré. Jule šátrala v kufru, dokud nenahmatala černou paruku – elegantní mikádo s ofinou. Nasadila si ji, setřela si rtěnku, nanesla tmavý lesk a přepudrovala si nos. Na bílé tričko si natáhla černý propínací svetřík.

Do místnosti vešel muž a začal močit do pisoáru. Jule stála bez hnutí, byla ráda, že má na nohou džíny a těžké, černé boty. Z dolního okraje kabinky vykukovala jen její chodidla a kufr.

Na toaletu vešel další muž a vešel do kabinky vedle ní. Podívala se na jeho boty.

Byl to Donovan.

Poznala jeho špinavé bílé crocsy. I jeho zdravotnické kalhoty z rezortu Playa Grande. V uších jí tepala krev.

Potichu ze země zvedla kufr a držela ho tak vysoko, aby nebyl pod stěnou kabinky vidět. Stála bez hnutí.

Donovan spláchl a Jule slyšela, jak se belhá k umyvadlu. Pustil vodu.

Vešel další muž. „Mohl bych si půjčit váš telefon?“ zeptal se Donovan anglicky. „Jen bych si rychle zavolal.“

„Někdo tě zmlátil, kámo?“ Oslovený muž měl americký přízvuk, nejspíš z Kalifornie. „Vypadá to, žeš dostal pěknou nakládačku.“

„To je dobrý,“ odpověděl Donovan. „Jen bych si potřeboval zavolat.“

„Nemám tady v Mexiku volání, jdou mi jen esemesky,“ řekl muž. „U stolu na mě čekají kámoši.“

„Nechci tě okrást,“ řekl Donovan. „Jen si potřebuju –“

„Řekl jsem ne, jasný? Ale doufám, že budeš v pohodě, kámo.“ Muž odešel, aniž využil toaletu.

Potřeboval Donovan telefon, protože neměl klíčky od auta a sháněl odvoz? Nebo protože chtěl zavolat Noe?

Ztěžka oddechoval, jako by měl bolesti. Vodu už znovu nepustil.

Nakonec odešel.

Jule položila kufr zpátky na zem. Protřepala si ruce, aby se v nich znovu rozproudila krev, a protáhla si paže za

zády. Pořád byla v kabině, přepočítala peníze, pesos i dolary. V kapesním zrcátku si zkontrolovala paruku.

Když si byla jistá, že je Donovan pryč, vyšla z pánské toalety, sebevědomě, však se nic neděje, a zamířila ven z baru. Na ulici si razila cestu davy pártychtivých turistů na roh bloku, kde se na ni usmálo štěstí. Zastavilo vedle ní taxi. Nastoupila dovnitř a požádala o svezení do Grand Solmar, rezortu vedle Playa Grande.

V Grand Solmar nebyl problém sehnat další taxi. Novému řidiči řekla, aby ji odvezl do levného hotelu v centru, který provozují místní. Vyložil ji před Cabo Inn.

Byla to díra. Levné přičky, flekaté zdi, plastový nábytek, umělé květiny na nočním stolku. Jule se ubytovala pod falešným jménem a recepčnímu zaplatila hotově v pesos. Na pas se jí neptal.

V pokoji si udělala v malém kávovaru hrnek kávy bez kofeinu. Tři cukry. Sedla si na kraj postele.

Bylo nutné, aby se dala na útěk?

Ne.

Ano.

Ne.

Nikdo nevěděl, kde je. Nikdo na celém světě. Z toho by měla mít radost. Chtěla přece zmizet.

Ale byla vyděšená.

Přála si, aby s ní byl Paolo. Přála si, aby s ní byla Imogen.

Přála si, aby mohla vzít zpátky všechno, co se stalo.

Kdyby se jen mohla vrátit v čase, Jule cítila, že by byla lepším člověkem. Nebo jiným člověkem. Byla by víc sama sebou. Nebo možná míň sama sebou. Nevěděla, co si vybrat. Už si nebyla jistá, jestli její já vůbec má nějaký tvar, nebo jestli žádná Jule ve skutečnosti neexistuje a je jen řadou různých já, které si pro různé situace vytvořila.

Byli takoví všichni? Bez jednoho pravého já?

Nebo taková byla jen Jule?

Nevěděla, jestli ještě dokáže milovat své cizí srdce rozcupované na kousky. Toužila po tom, aby ho za ni miloval někdo jiný, aby si všiml, jak pod jejími žebry bije, a řekl: *Vidím tvé pravé já. Je tady a je jedinečné a krásné. Miluju tě.*

Byl to strašný pocit – byla rozkouskovaná a cizí, neměla žádný tvar, žádné já a před sebou celý život k žití. Jule měla spoustu vzácných předností. Tvrdě dřela a měla toho ztraceně hodně co nabídnout. To všechno věděla.

Tak proč si zároveň připadala úplně k ničemu?

Chtěla zavolat Imogen. Přála si slyšet její tichý smích a překotně chrlená tajemství. Přála si, aby se mohla Imogen svěřit: *Já se bojím.* A Immie by řekla: *Ale ty jsi statečná, Jule. Jsi ten nejstatečnější člověk, co znám.*

Přála si, aby za ní přišel Paolo, objal ji a řekl jí, jak to už jednou udělal, že je *jednička*, že je *krásná bytost*.

Chtěla být s někým, kdo by ji bezpodmínečně miloval, s někým, kdo by jí odpustil cokoli. Nebo ještě lépe – s někým, kdo by už všechno věděl a miloval ji právě proto.

Ani Paolo, ani Immie toho schopni nebyli.

Ale i tak si Jule pamatovala, jaké to je cítit Paolovy rty na svých a jak voní Immiin jasmínový parfém.

Jule, stále v černé paruce, sešla do přízemí Cabo Inn, kde si chtěla něco vyřídit v kanceláři hotelu. Promyslela si svou strategii. Kancelář už byla v tuto noční hodinu zavřená, ale Jule podplatila recepčního, aby ji pro ni otevřel. Na počítači si koupila letenku ze San José del Cabo do Los Angeles na druhý den ráno. Koupila ji na své vlastní jméno a kreditní kartu, na tutéž, se kterou platila v La Playa Grande.

Pak se recepčního zeptala, kde by mohla sehnat auto za hotovost. Řekl jí, že ví o jednom chlápku, který má pár aut na prodej za domem a bere americké dolary. Napsal jí adresu, říkal, že je to na Ortiz kousek za Ejido.

Noa šla po kreditních kartách. Musela, jinak by Jule nikdy nemohla najít. Teď detektiv Noa uvidí platbu za letenku do LA a vydá se tam. Jule si za dolary pořídí auto a vydá se do Cancúnu. Odtud se chce dostat na ostrov Culebra v Portoriku, kde jsou davy Američanů, po kterých nikdo nikdy nechce žádný pas.

Poděkovala recepčnímu za informace o autě. „Tenhle náš rozhovor si nebudete pamatovat, pokud se nepletu?“ řekla a přes recepční pult k němu přisunula dalších dvacet dolarů.

„Mohl bych.“

„Ale nemusel.“ Podala mu dalších padesát.

„Nikdy jsem vás neviděl.“

Nespalo se jí dobře. Dokonce hůř než obvykle. Sny o tom, jak se topí v tyrkysově průzračné vodě; sny o zatoulaných kočkách, které se procházejí po jejím spícím těle; sny o tom, jak ji škrtí had. Jule se probírala svým vlastním křikem.

Napila se vody. Dala si studenou sprchu.

Usnula a znovu se probudila s jekotem.

V pět hodin ráno se vypořádala z postele do koupelny, opláchla si obličej a nalíčila si oči. Proč ne? Líčila se ráda. Měla čas. Nanesla vrstvu korektoru, přepudrovala se, vystínovala víčka, nakonec řasenka a skoro černá rtěnka s leskem.

Nagelovala si vlasy a oblékla se. Černé džíny, stejné těžké boty jako předešlý den, černé tričko. Na mexické horko příliš teplé, ale praktické. Sbalila si zavazadlo, vypila lahev vody a vyšla ze dveří.

Noa seděla ve vstupní hale, zády se opírala o zeď, v dlaních hrnek horké kávy.

Čekala.

 KONEC DUBNA 2017
 LONDÝN

Před sedmi týdny, koncem dubna, se Jule probudila v hostelu na předměstí Londýna. V pokoji bylo osm postelí. Tenké matrace, na každé unifikované, bílé prostěradlo. Na nich ležely roztažené spacáky. O zeď stály opřené batohy. Ve vzduchu se vznášel lehký odér tělesného pachu a pačuli.

Spala v oblečení, které nosila na cvičení. Seskočila z postele, zavázala si tkaničky a dala si osmimílový běžecký okruh předměstím okolo barů a řeznictví, které byly časně zrána ještě zavřené. Když doběhla zpátky do hostelu, pokračovala ve společenské místnosti sklapovačkami, kliky, prkny a výpady.

Jule byla ve sprše dřív, než se její spolubydlící vzbudili a mohli vyplýtvat horkou vodu. Pak si vylezla zpátky na svou horní palandu a rozbalila si čokoládovou proteinovou tyčinku.

V pokoji bylo pořád ještě šero. Otevřela si knihu *Náš společný přítel* a ve světle mobilu se dala do čtení. Byl to tlustý viktoriánský román o sirotkovi. Napsal ho Charles Dickens. Dala jí ho její kamarádka Imogen.

Imogen Sokoloffová byla nejlepší kamarádka, jakou kdy Jule měla. Její nejoblíbenější knížky byly všechny o sirotcích. Immie byla taky sirotek, narodila se v Minnesotě příliš mladé mamince, která zemřela, když byly Immie dva roky. Pak ji adoptoval manželský pár, který žil v luxusním podkrovním bytě v Upper East Side v New Yorku.

Patti a Gilu Sokoloffovým bylo tehdy skoro čtyřicet. Nemohli mít děti a Gil už dlouhá léta v rámci své právnické praxe bezplatně pomáhal dětem v adopčních právních řízeních. Věřil, že adopce má smysl. Takže po několika letech na čekací listině na novorozence se Sokoloffovi rozhodli, že si rádi vezmou i starší dítě.

Zamilovali se do dvouleté holčičky s buclatýma ručičkami a pihatým nosem. Vzali si ji, přejmenovali ji na Imogen a její staré jméno založili do složky v šuplíku psacího stolu. Fotili ji a lechtali. Patti jí vařila makarony s máslem a sýrem. Když bylo Immie pět let, Sokoloffovi ji zapsali na Greenbriar, soukromou školu na Manhattanu. Nosila zelenobílou uniformu a učila se francouzsky. O víkendech si hrála s legem, pekla sušenky a chodila do Amerického přírodovědného muzea, kde si nejradši prohlížela kostry plazů. Držela všechny židovské svátky, a když vyrostla, slavila v lesích na severu neortodoxní obřad bat micva.

S bat micva byla potíž. Pattiina matka a Gilovi rodiče nepovažovali Imogen za Židovku, protože ani její biologická matka nebyla židovského původu. Tlačili je k oficiálnímu konvertování, kvůli kterému by se ale obřad musel minimálně o rok posunout. Patti místo toho opustila rodinnou synagogu a dala se k sekulární židovské komunitě, která pořádala obřady při setkáních v horách.

Proto, když bylo Imogen Sokoloffové třináct let, začala si víc než dřív uvědomovat, že je ve skutečnosti sirotek, a dala se na čtení knížek, které se staly zásadní pro utváření jejího vnitřního světa. Nejdřív ze všeho se vrátila ke knížkám o sirotcích, které je nutili číst ve škole. A těch bylo hodně. „Mám ráda to jejich oblečení, moučníky a kočáry tažené koňmi,“ svěřila se Immie Jule.

V červenci předchozího roku spolu žily v domě, který si Immie pronajímala na ostrově Martha's Vineyard. Jednoho dne si spolu vyjely do zahradnictví, kde jste si mohli sami natrhat květiny. „Líbila se mi *Heidi, děvčátko z hor* a bůhví jaký další braky,“ řekla Immie Jule. S nůžkami v ruce se skláněla nad záhonem jiřin. „Pak se mi ale začal z podobných věcí zvedat kufr. Ty holky byly pořád tak kýčovitě šťastné. Byly to ideály sebeobětavého ženství. Třeba: ‚Umírám hladu! Na, dej si můj poslední domácí koláček.‘ ‚Nemůžu chodit, jsem ochrnutá, ale pořád si myslím, že život je krásný! Jsem tak šťastná, přešťastná!‘ *Malá princezna* anebo *Pollyanna*, to ti teda řeknu, se ti snaží vnutit jen samý lži. Když mi to došlo, skončila jsem s nima se všema.“

Když měla Immie svou kytici hotovou, vylezla na dřevěný plot a usadila se na něm. Jule pořád sbírala květiny.

„Na střední jsem četla *Janu Eyrovou, Jarmark marnosti, Nadějně vyhlídky* a tak,“ pokračovala Immie. „Tam jsou drsnější sirotci.“

„To jsou ty knížky, cos mi dala,“ řekla Jule, když to pochopila.

„Jsou. Třeba v *Jarmarku marnosti*, vezmi si Becky Sharpovou – to je jedna velká chodící ambice. Nezastaví se před ničím. Jana Eyrová má záchvaty vzteku tak silný, že se válí po podlaze. Pip v *Nadějných vyhlídkách* je pošetilej a miluje peníze. Všechny tyhle postavy chtějí lepší život a jdou si za ním. A všechny se proviní proti morálce. A proto jsou tak zajímavý.“

„Už teď se mi líbí,“ řekla Jule.

Na Vassar College se Immie dostala díky působivé eseji, kterou právě o těchto postavách napsala. Jinak přiznávala, že na školu moc není. Neměla ráda, když jí lidé říkali, co má

dělat. Když jí profesori zadali jako povinnou četbu autory antického Řecka, nečetla je. Když jí její kamarádka Brooke řekla, ať si přečte Suzanne Collinsovou, taky to neudělala. A když jí její matka řekla, aby víc zapracovala na učení, Immie školy nadobro nechala.

Samozřejmě že tlak ze strany rodiny nebyl jediným důvodem, proč Immie z univerzity odešla. Celá situace byla zapeklitě složitá. Ale kontrolorská povaha Patti Sokoloffové v tom určitě sehrála důležitou roli.

„Moje matka věří na americký sen,“ vysvětlovala Imogen. „A chce, abych na něj věřila taky. Její rodiče se narodili v Bělorusku. A ti to měli jako kompletní balíček. Chápeš, jakože idea, že ve skvělých Spojených státech amerických může na vrchol dosáhnout každý. Nezáleží na tom, jak začínáš, jednoho dne můžeš stát v čele země, být bohatej, vlastnit vily se zahradou.“

Tento rozhovor se odehrál o pár dní později ještě v létě na ostrově Martha's Vineyard. Jule a Immie ležely na pláži Moshup. Pod sebou měly roztaženou obrovskou bavlněnou deku.

„Je to hezkej sen,“ řekla Jule a hodila si do úst bramborový lupínek.

„Rodiče máho táty na to skočili taky,“ pokračovala Immie. „Jeho prarodiče přišli z Polska a žili prakticky na ubytovně. Pak se jeho otci zadařilo a otevřel si obchod s lahůdkami. Můj táta se měl posunout o žebříček výš, měl být prvním z rodiny, kdo půjde na vysokou, a přesně to taky udělal. Stal se z něho velkej a drahej právník. Jeho rodiče byli neuvěřitelně pyšní. Připadalo jim to jednoduchý: necháš za sebou svoji starou zemi a začneš nový život. A když se nepodaří žít americký sen tobě, podaří se to tvým dětem.“

Jule poslouchala Immie moc ráda. Ještě nikdy nepotkala nikoho, kdo se vyjadřoval tak otevřeně. Immie se různě vzdalovala od tématu, ale její myšlenky měly hloubku a čištěla z nich zvědavost. Zdálo se, že nad větami nemusí dlouze přemýšlet a že se nijak necenzuruje. Prostě mluvila, vytvářela proud řeči a působila u toho chvílemi zvědavě, chvílemi zase jako někdo, kdo zoufale potřebuje vyslechnout.

„Země příležitostí,“ poznamenala Jule, jen aby viděla, jakým směrem se Immie chce vydat.

„Přesně tomu věřili, ale já si nejsem jistá, že je to vážně pravda,“ byla její reakce. „Hele, třeba půl hodiny televizních zpráv stačí na to, aby ti došlo, že tahle země nabízí o dost víc příležitostí bělochům. A lidem, co mluví anglicky.“

„A lidem s přízvukem, jako máš ty.“

„Východní pobřeží?“ zeptala se Immie. „Jo, asi máš pravdu. A taky lidem bez tělesného nebo duševního postižení. A jasně: mužům. Mužům, mužům, mužům! Muži se pořád ještě procházejí Spojenými státy americkými, jako by to byla jedna velká cukrárna, ve které jsou všechny dorty jen pro ně. Nemyslíš?“

„Já se s nima o svůj dort rozhodně dělit nehodlám,“ řekla Jule. „Je to můj dort a celej si ho sním sama.“

„Jasně. Braň si svůj dort,“ reagovala Immie. „A dej si čokoládovej s čokoládovou polevou, ať má aspoň pět pater. Ale já – a to tím chci říct –, i když klidně můžeš tvrdit, že jsem pitomá, ale já žádnéj dort nechci. Možná vlastně ani nemám hlad. Chci jen být. Jen tak si existovat a užívat si všechno, to přijde. Víím, že je to luxus, a už jen to, že ho mám, mě diskvalifikuje z týchle konverzace, ale myslím, že to umím docenit, lidi! Prostě jen chci být vděčná za to, že jsem na týchle pláži, a nechci si připadat, že se pořád musím o něco snažit.“

„Myslím, že se ohledně amerického snu pleteš,“ řekla Jule.